

Arrest

nr. 227 361 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Pauline DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 augustus 2019 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van de op 5 september 2019 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 augustus 2019 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 27 augustus 2018 in Marokko met mevr. S.Y. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 7 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C). Verzoeker wenst aanwezig te zijn bij de bevalling van zijn zwangere echtgenote die uitgerekend is voor 24 oktober 2019.

1.3. Op 16 augustus 2019 trof de verwerende partij de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

1.4. Op 28 augustus 2019 stelde verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing. Bij arrest nr. 225.425 van 30 augustus 2019 verwierp de Raad deze vordering bij gebrek aan hoogdringendheid.

1.5. Op 5 september 2019 diende verzoeker een schorsings-en annulatieberoep in tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing.

De in punt 1.3. bedoelde beslissing is de thans bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

☐ *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene zou op bezoek komen bij zijn zwangere echtgenote in België voor de geboorte van hun kind.

Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Betrokkene verklaart de intentie te hebben zich na dit visum kort verblijf in België te vestigen.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

1.6 Op 8 oktober 2019 heeft verzoeker per faxbericht een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van de op 5 september 2019 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 augustus 2019 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Hij vraagt meer bepaald bij wege van voorlopige maatregel om de vordering tot schorsing die opgenomen is in het in punt 1.5. bedoelde beroep, te behandelen in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Hij vraagt tevens bij wege van voorlopige maatregel om aan de verwerende partij te bevelen een nieuwe beslissing te nemen over de visumaanvraag binnen de week vanaf de uitspraak over het verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de gegrondheid

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 32 en artikel 25 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de schending van de*

beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel; de manifeste appreciatiefout; Schending van artikel 8 EVRM".

Verzoeker betoogt als volgt na het citeren van de artikelen 32, lid 1 en 25 van de Visumcode en na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht:

"Toepassing in casu

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht.

Gezinsleven

Er wordt inderdaad niet betwist door de verwerende partij dat verzoeker de echtgenoot is van Mevrouw Soraya YACHOU, noch dat deze laatste zwanger is van haar eerste kind en het eerste kind van verzoeker.

Op geen enkel moment maakt de bestreden beslissing melding van de criteria voortvloeiend uit artikel 8 EVRM, terwijl het gezinsleven tussen een man en zijn echtgenote, alsook tussen een vader en zijn minderjarig kind, vermoed wordt. Het huwelijk werd erkend in België, waardoor de Belgische overheid het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote ook erkend heeft (stuk 2).

Het gezinsleven wordt trouwens ook niet betwist in de bestreden beslissing, integendeel: het is uit vrees voor dat gezinsleven dat het visum kort verblijf geweigerd wordt. De beslissing stelt dat er niet voldoende resterende familiale banden zouden zijn in Marokko, wat natuurlijk wijst om het gezinsband met de echtgenote in België, gezien de rest van verzoekers familie zich in Marokko bevindt.

Er blijkt ook uit het paspoort van Mevrouw YACHOU dat ze heel regelmatig haar echtgenoot kwam bezoeken in Marokko (stuk 5).

In deze context, is het voor verzoeker zo cruciaal om zijn echtgenoot te kunnen bijstaan bij de bevalling en om aanwezig te kunnen zijn voor de geboorte van zijn dochter dat dit niet toelaten in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.

Aanvraag voor een visum kort verblijf

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is het de intentie van verzoeker om in de nabije toekomst samen met zijn echtgenote en hun gemeenschappelijk kind te verblijven. Echter zal hij dit pas doen als ze aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoen.

Dit is momenteel niet het geval.

Verzoekster is moeten stoppen met werken omwille van complicaties van haar zwangerschap en een hernia. Ze is arbeidsongeschikt en ze krijgt een uitkering van de mutualiteit. Omwille van deze uitkering voldoet ze niet aan de inkomstenvoorwaarden voor een visum gezinshereniging. Ze heeft wel een tenlasteneming kunnen doen voor een visum kort verblijf.

Daarenboven moet men rekenen op een termijn van 6 maanden voor de behandeling van een aanvraag lang verblijf, waardoor verzoeker nooit aanwezig had kunnen zijn voor de bevalling. Gezien de bevalling ongepland was, kon verzoeker ook niet tijdig de stappen ondernemen met het oog op een visum lang verblijf.

Om die reden is het de intentie van verzoeker om voor een kort verblijf naar België te komen, om bij zijn echtgenote aanwezig te zijn op het moment van de bevalling van hun eerst kindje, en om daarna terug te keren tot hij voldoet aan de voorwaarden voor een visum lang verblijf.

Verzoeker wil na de bevalling sowieso naar Marokko terugkeren om zijn dochter aan zijn ouders te kunnen tonen. Hij heeft heel nauwe banden met zijn ouders, met wie hij samenwoont. Ook zijn echtgenote heeft nauwe banden met haar schoonouders, telkens als ze in Marokko is verblijft ze bij hen, en ze wil ook graag haar dochter zo snaf moerlijk tonen aan haar schoonfamilie.

Om die reden wil verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging vanuit Marokko indienen: anders zou hij zes maanden lang niet naar Marokko kunnen terugkeren, zolang er geen beslissing is over zijn aanvraag.

Het gezinsleven kan op dit moment enkel in België plaatsvinden

Er kan niet verwacht worden van de echtgenote van verzoeker dat ze in Marokko zou bevallen zodat verzoeker aanwezig kan zijn bij de bevalling.

De echtgenote van verzoeker is van Belgische nationaliteit, ze is in België geboren. Ze wordt opgevolgd door Belgische artsen, zeker omwille van de complicaties bij haar zwangerschap en de vrees voor een moeilijke bevalling wegens haar hernia.

Daarenboven is ook de familie van Mevrouw Soraya YACHOU in België. Ze heeft de steun nodig van haar familie tijdens de zwangerschap maar ook bij de geboorte van haar kind. Het is opnieuw belangrijk om te benadrukken dat verzoekers echtgenote slechts 21 jaar oud is.

Het zou dus volledig onredelijk zijn om van Mevrouw YACHOU te verwachten dat ze in Marokko zou bevallen, waar de medische zorgen ook significant minder kwalitatief zijn dan in België. Het gaat om artikel 3 EVRM, vooral gezien de medische complicaties.

Geen onderzoek van het gezinsleven in de bestreden beslissing

Artikel 8 EVRM primeert boven de bepalingen van het Schengen Grenscode.

De beslissing diende dus een onderzoek te voeren aan het licht van artikel 8 EVRM. Dit onderzoek is volledig afwezig van de bestreden beslissing.

Deze plicht is vaste rechtspraak van Uw Raad zoals blijkt uit een arrest nr. 216 282 van 31 januari 2019: "Met die gegevens kan de Raad moeilijk aannemen dat de relatie van verzoeker met Mw. B.M. kennelijk niet beschermingswaardig was op het ogenblik van de bestreden beslissing, dermate dat de gemachtigde ook niet moest overgaan tot een belangenafweging. Geheel ten overvloede blijkt ook dat verzoeker een attest van zwangerschap van Mw. B.M. voorlegt met februari 2019 als vermoedelijke bevallingsdatum. In een dergelijke situatie had minstens uit het administratief dossier moeten blijken dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig heeft gehandeld en rekening heeft gehouden met alle relevante elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde kon zich niet beperken tot een verwijzing naar de vorige relatie met de ex-echtgenote die referentiepersoon was geweest en de bijlage 21 die ter kennis is gebracht op 12 december 2017. Het thans bestreden bevel werd pas een half 7jaar later genomen en de gemachtigde kon niet zonder meer voorbijgaan aan het hem gekende huwelijk dat in die tussentijd had plaatsgevonden. Nu in casu nergens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers relatie en huwelijk met mevrouw B.M., hoewel hij hiervan blijkens de stukken in het administratief dossier op de hoogte was, stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening te houden met alle relevante elementen van het dossier. Verweerder stelt verder in de nota dat zelfs indien de relatie als beschermingswaardig kan worden beschouwd, verzoeker niet aantoonde dat het voorgehouden gezinsleven niet elders kan worden geleid. Daarnaast meent verweerder dat verzoeker met mevrouw B.M. nauw contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, dat de bestreden beslissing verzoekers situatie op verblijfsrechtelijk vlak niet wijzigt en ook niet verhindert dat hij de afgifte vraagt van een visum kort verblijf, specifiek gericht op het bijwonen van de geboorte van zijn kind. De Raad merkt echter op dat deze a posteriori motivering in de nota niet vermag de vaststelling ongedaan te maken dat nergens blijkt uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing de vereiste belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft uitgevoerd.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM aangenomen."

Daarenboven vermeldt artikel 32 van het Schengen Grenscode dat in het geval van artikel 25, er afgeweken kan worden van de opgestelde criteria. Artikel 25 preciseert dat dit kan "wanneer de betrokken lidstaat het op humanitaire gronden, vanwege het nationale belang of gelet op internationale verplichtingen noodzakelijk acht".

Dit is duidelijk het geval in casu.

In het arrest van Uw Raad nr. 119 352 van 21 februari 2014 werd eveneens geconcludeerd tot een schending van artikel 8 EVRM:

"c.- Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

d.- Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, et en second lieu, la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

2.3.3 En l'espèce, le requérant explique vivre avec son épouse au Maroc depuis 3 ans, qu'ils sont mariés légalement et qu'il y a dès lors une vie familiale réelle et effective. Dans

la vie d'un jeune couple, la naissance du premier enfant est d'une importance capitale, et il est dès lors impérieux que le père puisse assister à la naissance de ce premier enfant. Elle explique également que les motifs du refus ne répondent pas quant au but du séjour envisagé par le requérant, à savoir assister à la naissance de son premier enfant.

2.3.4 Le Conseil estime à la lecture des pièces figurant au dossier administratif que la vie familiale dans le chef du requérant et de son épouse beige est établie. Il n'est par ailleurs pas contesté que le requérant est le futur père d'un enfant dont la naissance est prévue dans les premières semaines du mois de mars 2014. Il apparaît également que cet événement était connu de la partie défenderesse. Le Conseil relève que le requérant a introduit sa demande afin de pouvoir être présent lors de la naissance de l'enfant dont il affirme être le père; que, loin d'avoir égard au but allégué par le requérant, la partie

défenderesse s'est limitée, dans la décision entreprise, à envisager le risque que ce dernier demeure en Belgique au terme de la durée de validité du visa sollicité et estime, en conséquence, que cette dernière est malvenue d'estimer qu'il « existe de sérieux doutes quant au but réel du séjour ». Au vu de ces circonstances, du dossier administratif et des arguments de la partie requérante, il n'apparaît pas que l'autorité administrative se soit livrée, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

2.3.5 Au vu des développements qui précèdent, le moyen, en ce qu'il est pris de la violation pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, semble *prima facie* sérieux et susceptible de justifier la suspension de l'exécution de l'acte attaqué. Il n'est, en conséquence, pas utile d'analyser plus avant les autres moyens avancés par la partie requérante dès lors qu'ils ne sauraient avoir pour effet une suspension aux effets plus étendus."

Dezelfde redenering dringt zich op in casu.

In een volledig gelijkaardige zaak, waar een man getrouwd was met een Belgische vrouw en een aanvraag voor een visum kort verblijf had ingediend om zijn echtgenote te kunnen bijstaan voor de bevalling, die werd geweigerd, onder meer omdat er geen garantie was op terugkeer, heeft Uw Raad als volgt geoordeeld:

"5.4.4. Enfin, en ce qui concerne le moyen tiré de l'ingérence dans la vie privée et familiale, sans qu'il soit besoin d'examiner si les différents motifs susmentionnés peuvent fonder valablement l'acte attaqué, eu égard aux exigences de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, force est de constater que les éléments pris en considération par la partie défenderesse ne sont pas de nature à le justifier. »

De beslissing van weigering van het visum werd geschorst op basis van deze motivering.

Ook in casu is de beslissing in strijd met artikel 8 EVRM.

De hierboven aangehaalde elementen dienden dus in rekening te worden gebracht bij het onderzoek van de visumaanvraag in het licht van artikel 8 EVRM. Er was bijgevolg een positieve verplichting in hoofd van verwerende partij om het visum toe te kennen om verzoeker toe te laten aanwezig te zijn bij de geboorte van zijn eerste kind, en om aan verzoekers echtgenote toe te laten bijgestaan te zijn door haar echtgenoot bij haar eerste bevalling.

Daarenboven zou het toekennen van een visum geen onwettige situatie kunnen creëren. Eens het kind geboren is, kan verzoeker op ieder moment een gezinshereniging aanvragen met zijn Belgisch kind. Het huwelijk van verzoeker werd inderdaad reeds erkend in België (zie stuk 2), waardoor het kind automatisch verzoeker als vader zal hebben. Er zullen dan geen obstakel zijn voor de gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgisch kind.

Het gaat hier dus in geen geval om een verborgen visum lang verblijf, de enige bedoeling van verzoeker op dit moment is om aanwezig te zijn bij de bevalling.

Bij een eventuele proportionaliteitstoets zou er dus geen belang zijn voor de Belgische Staat om het visum te weigeren. Deze afwezigheid van belang kan dus niet wegen tegen het belang van verzoeker, van zijn echtgenote en van het ongeboren kind om aanwezig te zijn bij het immens belangrijk moment dat is de bevalling.

Er dient ook gewezen te worden op het feit dat de wetgeving inzake gezinshereniging het belang benadrukt van een vader om aanwezig te kunnen zijn bij zijn Belgisch kind: er zijn inderdaad amper voorwaarden die vervuld moeten worden voor een gezinshereniging in dat geval. Het zou dus zeker ingaan tegen de geest van de wetgeving om een visum kort verblijf te weigeren omwille van een aangetoond gezinsleven in België".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin duidelijk zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld (zie *infra* punt 2.4. en 2.8).

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C) en maken dat het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Waar verzoeker gewag maakt van een manifeste appreciatiefout, bekijkt de Raad de opgeworpen schending van de motiveringsplicht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Immers bekritiseert verzoeker hiermee de inhoudelijke correctheid van de motieven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 32, lid 1 van de Visumcode (VERORDENING (EG) Nr. 810/2009 van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) .

Deze bepaling luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de

verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

2.5. De Raad merkt op dat de autoriteiten bij het onderzoek van een aanvraag visum kort verblijf over een ruime beoordelingsmarge beschikken met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden van de voormelde bepaling en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of een van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cfr. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 63).

2.6. *In casu* werd de aanvraag van een Schengenvisum kort verblijf geweigerd op grond van artikel 31, lid 1, b) van de Visumcode. Deze bepaling laat toe om het visum met een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden, te weigeren indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de visumaanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2.7. Bij de beoordeling of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, komt verweerder zoals gezegd een ruime beoordelingsruimte toe, zoals blijkt uit het voormelde aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Bij die beoordeling laat verweerder zich leiden door de intensiteit van de sociale en de economische binding van een vreemdeling met zijn land van herkomst. Al naar gelang de sociale en/of economische binding geringer of juist sterker is, zal ook de twijfel over het voornemen van de vreemdeling tijdig terug te keren toe- of afnemen. De Raad kan dit oordeel van verweerder slechts terughoudend toetsen.

2.8. De verwerende partij komt blijkens de bestreden beslissing tot de vaststelling dat verzoeker onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine op basis van de volgende cumulatieve elementen:

(a) Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine;

(b) Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst;

(c) Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen;

(d) Betrokkene verklaart de intentie te hebben zich na dit visum kort verblijf in België te vestigen.

2.9. Verzoeker betwist de in punt 2.8 vermelde motieven (a), (b) en (c) niet. Zij wijzen op een geringe sociaal-economische binding met het land van herkomst.

2.10. Voor wat betreft het in punt 2.8. vermeld motief (d), neemt de Raad er akte van dat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, *“Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is het de intentie van verzoeker om in de nabije toekomst samen met zijn echtgenote en hun gemeenschappelijk kind te verblijven”*. Waar verzoeker vervolgens verklaart dat hij een aanvraag gezinshereniging zal indienen als “ze” aan de gestelde voorwaarden voor gezinshereniging voldoen en dat hij deze aanvraag vanuit Marokko zal indienen waarnaar hij zal terugkeren nadat hij alhier de bevalling heeft bijgewoond, dient de Raad op te merken dat verzoeker hiermee motief (d) niet aan het wankelen kan brengen. Dat hij na de bevalling zal terugkeren naar Marokko om aldaar een visum gezinshereniging in te dienen, is niet meer dan een bloot betoog van verzoeker. Feit is dat er de intentie is van verzoeker om zich in België te vestigen bij zijn gezin, met name bij zijn Belgische echtgenote en hun kind dat weldra zal geboren worden, en dat verzoeker finaal een lang verblijf beoogt in België. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat er bij de verwerende partij redelijke twijfel bestaat over verzoekers voornemen om het grondgebied van de Schengenlidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Verweerder heeft op grond van de in punt 2.8. vermelde motieven (a), (b), (c), die zoals gezegd wijzen op een geringe sociaal-economische binding met het land van herkomst en het in punt 2.8. vermeld motief (d), dat betrekking heeft op zijn Belgische echtgenote die in België vertoeft en zwanger is van hun eerste kind en die hij op lange termijn beoogt te vervoegen, niet op kennelijk onredelijke noch op onzorgvuldige wijze overwogen dat de bindingen van verzoeker met

België sterker zijn dan die met Marokko en er dus redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het gegeven dat verzoeker mogelijk in de toekomst een aanvraag gezinshereniging gaat indienen vanuit Marokko is een onzekere en in de toekomst gelegen omstandigheid die geen afbreuk kan doen aan de redelijke twijfel die de verwerende partij heeft dat verzoeker niet de intentie heeft om na het kort verblijf terug te keren naar zijn land van oorsprong. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien in het administratief dossier een e-mailbericht zit van de betrokken ambassade van 19 augustus 2019, gericht aan de verwerende partij, waarin gemeld wordt dat de Belgische echtgenote van verzoeker in een telefonisch gesprek laten weten heeft dat verzoeker de intentie heeft om zijn situatie te regulariseren in België nu de huwelijksakte erkend werd [*"(Elle) déclare également qu'il a l'intention de se régulariser en Belgique avec ce visa C, leur mariage vient d'être reconnu (...)"*]. Voormelde vaststelling dringt zich eveneens des te meer op wanneer verzoeker verderop in zijn verzoekschrift stelt, *"Eens het kind geboren is, kan verzoeker op ieder moment een gezinshereniging aanvragen met zijn Belgisch kind. Het huwelijk van verzoeker werd inderdaad reeds erkend in België (zie stuk 2), waardoor het kind automatisch verzoeker als vader zal hebben. Er zullen dan geen obstakel zijn voor de gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgisch kind"*.

2.11. De uitleg van verzoeker dat hij en zijn echtgenote heden niet voldoen aan de financiële voorwaarden die gepaard gaan met een aanvraag gezinshereniging en dat de behandelingstermijn van een visumaanvraag lang verblijf alleszins niet toelaat om tijdig aanwezig te kunnen zijn op de bevalling, kan bezwaarlijk volstaan om de in punt 2.8. bedoelde motieven aan het wankelen brengen die steun vinden in artikel 32, lid 1 b) van de Visumcode.

2.12. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 25, lid 1 van de Visumcode stelt verzoeker niet meer dan dat dit artikel preciseert dat wanneer de betrokken lidstaat het op humanitaire gronden, vanwege het nationale belang of gelet op internationale verplichtingen noodzakelijk acht, ze kan afwijken van de *"opgestelde criteria"*, waarna verzoeker eraan toevoegt, *"Dit is duidelijk het geval"*. Dit is echter niet meer dan een eigen visie op de zaak. Hiermee geeft verzoeker blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de gegevens van zijn zaak, doch dit onderzoek van deze eigen beoordeling van verzoeker noopt de Raad tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het is niet aan de Raad om in de plaats van de verwerende partij te gaan onderzoeken of verzoekers geval in aanmerking komt voor de afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid, zoals bedoeld in artikel 25, lid 1 van de Visumcode. Een schending van de voormelde bepaling blijkt dan ook niet.

2.13. Kernpunt van verzoekers betoog is echter dat de bestreden beslissing geen afweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald in het licht van verzoekers gezinsleven.

2.14. Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Visumcode. In dit verband dient opgemerkt te worden dat uit de preambule van de Visumcode en meer bepaald overweging 29 volgt dat de Visumcode de grondrechten eerbiedigt en daarbij de beginselen in acht neemt die met name erkend worden in het Verdrag van de Raad van Europa tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Een juiste toepassing van deze Visumcode kan in de regel geen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren. Het is hierboven al gebleken dat verzoeker niet aantoont dat de artikelen 31, lid 1 en 25, lid 1 van de Visumcode geschonden werden.

2.15. Alleszins, in zoverre verzoeker doelt op een gezinsleven tussen hem en het ongebooren kind waarmee de verwerende partij rekening diende te houden, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongebooren kind. Verzoeker kan hierover dan ook geen afweging verwachten in de bestreden beslissing.

2.16. In zoverre verzoeker doelt op een gezinsleven tussen hem en zijn echtgenote waarmee de verwerende partij rekening diende te houden, dient de Raad op te merken dat verzoeker dergelijke verwachting kan hebben indien hem een visum gezinshereniging geweigerd wordt. De ontplooiing van een gezinsleven in België kadert per definitie immers in een lang verblijf in België. Een visum kort verblijf is niet de geëigende weg om het uitoefenen van een familieleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM mogelijk te maken, nu het doel van een dergelijk visum juist kort en niet langdurig verblijf betreft en in de

regel geen permanente bijdrage kan leveren aan het uitoefenen van een familielevens. In zoverre verzoeker doelt op het (enkel) kunnen bijwonen van de bevalling ondanks het feit dat hij niet voldoet aan de afgiftevoorwaarden van een eenvormig Schengenvisum kort verblijf, kan verzoeker slechts de verwachting hebben dat er in het licht van artikel 8 van het EVRM bijkomend gemotiveerd wordt indien hem een visum kort verblijf met territoriaal beperkte geldigheid (humanitair visum) in het licht van artikel 25, lid 1 van de Visumcode geweigerd wordt. Deze bepaling laat de betrokken lidstaat toe om wanneer het op humanitaire gronden, vanwege het nationale belang of gelet op internationale verplichtingen noodzakelijk acht, af te wijken van het beginsel dat dient te worden voldaan aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e) van de Schengengrenscore. *In casu* is de bestreden beslissing geen beslissing tot weigering van afgifte van een humanitair visum. Het beroep is ook niet gericht tegen een dergelijke beslissing.

2.17. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster in Marokko moet gaan bevallen en verhindert op zich niet de ontplooiing van een gezinsleven in België. Het staat verzoeker immers vrij om een aanvraag gezinshereniging in te dienen met zijn echtgenote of zijn kind eenmaal het geboren is. Zolang dit niet wordt aangevraagd staat de weigering van het visum kort verblijf er niet aan in de weg om op andere wijze invulling te geven aan het gezinsleven. Het blijkt niet, minstens toont verzoeker dit niet aan, dat zijn echtgenote en hun kind niet naar Marokko zullen kunnen afreizen hetzij voor korte verblijven hetzij voor lange verblijven – in het verzoekschrift wordt gesteld dat de echtgenote van verzoeker “vaak” is teruggekeerd naar Marokko om verzoeker te bezoeken en dat dit ook blijkt uit haar paspoort – of niet in contact met elkaar kunnen blijven via moderne communicatiemiddelen.

2.18. Dat verzoeker tot op heden niet aan de gestelde (financiële) gezinsherenigingsvoorwaarden voldoet en van oordeel is dat de aanvraagprocedure van een visum gezinshereniging te lang duurt en er daarom voor opteert een aanvraag in te dienen tot het bekomen van een visum kort verblijf, maakt niet dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt indien ze weigert een visum kort verblijf uit te reiken op grond van artikel 31, lid 1 van de Visumcode.

2.19. Gelet op het bovenstaande kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er in het licht van artikel 8 van het EVRM *“een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij [was] om het visum toe te kennen”*. Andersluidende arresten van de Raad kunnen niet nopen tot een andersluidende beoordeling. Er is in het Belgisch recht geen precedentenwerking.

2.20. Waar verzoeker ten slotte nog opmerkt, *“Er dient ook gewezen te worden op het feit dat de wetgeving inzake gezinshereniging het belang benadrukt van een vader om aanwezig te kunnen zijn bij zijn Belgisch kind: er zijn inderdaad amper voorwaarden die vervuld moeten worden voor een gezinshereniging in dat geval. Het zou dus zeker ingaan tegen de geest van de wetgeving om een visum kort verblijf te weigeren omwille van een aangetoond gezinsleven in België”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk de afgifte van een visum kort verblijf kan opeisen op basis van gezinshereniging (en dus lang verblijf) in België dat nog moet plaatsgrijpen, laat staan dat dit betoog voldoet aan het gestelde in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht”.

2.21. De Raad concludeert dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, of dat ze op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen in het licht van artikel 32, lid 1 van de Visumcode, die aan de verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid toebedeelt met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden van de voormelde bepaling en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of een van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of de motiveringsplicht in dit verband blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring alsook de gevorderde voorlopige maatregelen, als accessorium van de vordering tot schorsing, worden derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing noch over de exceptie van onontvankelijkheid van de gevorderde voorlopige maatregelen, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota's.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, de vordering van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA